בס"ד

גליון ב"ה
חודש אייר
תהא שנת
פלאי המשיח

פְּלָאוֹת עֲדוֹתֶיךָ

אמרות טהורות מהגה"ח רבי יצחק פייוויש גינזבורג שליט"א

ל"ג בעומר – אתהפכא בעבודת הספירה

בשיעור מופלא מל"ג בעומר תשפ"ב ביאר רבינו שליט"א כיצד ביום הזה מתחוללת "אתהפכא" בכל ארבעת הממדים של עבודת ספירת העומר (המקבילים גם לארבע אותיות שם הוי' ב"ה) – האבלות, תיקון המדות והציפיה למתן תורה ולגאולה. האתהפכא בכל הממדים מתרחשת בזכות שמחתו של רשב"י, הממשיכה ומשפיעה מל"ג בעומר עד סיום הספירה.

מהפך הספירה בל"ג בעומר

ל"ג בעומר נקרא בחסידות 'מתן תורה של פנימיות התורה'[א]. יש בו, בפשטות, איזו נקודת־שיא של ספירת העומר. במובן מסוים, ל"ג בעומר הוא סיום של מהלך בתוך ספירת העומר. לפי קבלה וחסידות, כשמגיעים ל'הוד שבהוד' בעצם נגמרה עיקר העבודה של הספירה[ב]. גם לפי הלכה, כמשי"ת, מבחינת דיני האבלות ל"ג בעומר הוא יום יוצא דופן בספירה[ג], שהרי בו פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות[ד], ולחלק מהשיטות ממנו והלאה בטלים דיני האבלות בספירה[ה]. אפשר להסביר שהעובדה שפסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות היא העיקר, אבל גם אז היו צריכים להשאר ב'רשימו' של אבלות. באמת, ה"אתהפכא" בל"ג בעומר, וממנו ואילך, שייכת בעיקר לכך שזהו יום שמחתו של רבי שמעון בר יוחאי.

גם בכללות, רשב"י מבטא אתהפכא ביחס לדורות הקודמים[ו]. בתחלת האדרא רבא אומר רבי שמעון "'הוי' שמעתי שמעך יראתי'[ז], התם יאות הוי למהוי דחיל" – בדור הקודם, דור של רבי עקיבא ועשרת הרוגי מלכות, היה ראוי להתיירא – אבל "אנן בחביבותא תליא מילתא, דכתיב 'ואהבת את הוי' אלהיך'[ח] וכתיב 'מאהבת הוי' אתכם'[ט] וכתיב 'אהבתי אתכם גו'"[י]. הדור הקודם הוא דור של גבורות, ואילו הדור של רבי שמעון הוא דור של חסדים.

רבי עקיבא הכין את הדרך למהפך. תלמידיו לא נהגו כבוד זה בזה[יא], בהיותם גבורות. מה הן גבורות? ביקורת. העבודה שנדרשה מהם היתה אתכפיא – "איזהו גיבור? הכובש את יצרו [יצר הבקורת שלו]"[יב]. רבי עקיבא ראה זאת ולכן אמר ש"'ואהבת לרעך כמוך'[יג] זה כלל גדול בתורה"[יד], הכין את הדרך למהפך (כלומר, העבודה שלו היא "אתכפיא המביאה לידי אתהפכא"[טו]). אצל רבי שמעון ותלמידיו מתחוללת האתהפכא, ממש הפוך – כל אחד מהתלמידים אומר משהו, מחדש איזה דבר תורה, איזה סוד, והכל מלא שבחים. זהו משהו שמאפיין את כל הזהר, שמשבחים את כולם בשבחים עצומים, אלוקיים, ממש ההיפך מתלמידי רבי עקיבא. רבי עקיבא הכין את הדרך למהפך, לדור של אתהפכא, ורבי שמעון עושה את המהפך. לכן גם רבי שמעון מדבר על דברים שאף אחד לא היה מסוגל לגלות, לא היתה רשות לגלות קודם – הכל מכח האתהפכא של ל"ג בעומר.

עבודת הספירה

ביארנו בעבר מבנה חשוב כנגד י־ה־ו־ה על ימי הספירה[יז], הכולל את ארבעת ענייני עבודת הספירה.

הבסיס של עבודת הספירה הוא הכנעה ושפלות, שבאות לידי ביטוי במנהגי האבלות של ימי הספירה[יח] (בהם, כמו בכל אבלות, יש עבודה של "והחי יתן אל

א) ראה ד"ה "וספרתם לכם" תרס"ו (המשך תרס"ו עמ' ריט); ד"ה "אני לדודי ועלי תשוקתו" תש"ד (סה"מ עמ' 112).

ב) סידור עם דא"ח שער הל"ג בעומר (דש, א). ובכ"מ בחסידות.

ג) ראה המובא בשתי ההערות הבאות.

ד) ראה מאירי ליבמות סב, ב (בשם הגאונים), ובספר המנהיג הלכות אירוסין ונישואין סי' קו. ועוד (ראה בהערה הבאה).

ה) ראה טושו"ע או"ח סי' תצג ובנו"כ.

ו) המעבר מאתכפיא לאתהפכא האמור כאן בקיצור נתבאר באריכות בח"א של השיעור שלפנינו, שלא נדפס כאן לקוצר היריעה.

ז) חבקוק ג, ב.

ח) דברים ו, ה.

ט) שם ז, ח.

י) מלאכי א, ב.

יא) זהר ח"ג קכח, א.

יב) יבמות סב, ב.

יג) אבות פ"ד מ"א.

יד) ויקרא יט, יח.

טו) בראשית רבה כד, ז.

טז) ביטוי בו משתמש כ"ק אדמו"ר הריי"צ נ"ע בהמשך "באתי לגני" (ועוד).

יז) סוד ה' ליראיו (ספרו הראשון של רבינו) שער יז. הבא לקמן שם פ"ד (עמ' שטו־ז).

יח) ראה שערי תשובה סי' רעח; דרשות ר"י אבן שועיב ליו"ט ראשון של פסח ובנסמן לעיל הערה ו.

לבו"ט). זו העבודה שכנגד ה תתאה שבשם, המלכות שפנימיותה שפלות.

עבודה עיקרית נוספת היא תיקון המדות, כפי שאומרים כל יום ב"יהי רצון" אחרי הספירה – תיקון שבע המדות מחסד ועד מלכות. עבודה זו היא כנגד ה־ו שבשם, כללות המדות (כשגם שבוע המלכות נכלל במדות, כמלכות דז"א).

בזוה"ק כתוב[כ] שימי הספירה הם כספירת שבעה נקיים של אשה הנטהרת לבעלה. אלה ימים של צפיה לגילוי חדוש אור התורה הקדושה בחג השבועות, ובכלל ימים של צפיה לישועה, כמו שכתוב בחסידות[כא] שאלה ימים מסוגלים לכוון לביאת משיח צדקנו בב"א (בהם תתגלה "תורה חדשה"[כב]). הטהרה שייכת לספירת הבינה[כג], ה עילאה שבשם.

צפית הישועה היא טהרת הלב מכל מחשבת חוץ והכנת הלב להשראת אור הישועה – אור אבא עילאה, ה־י שבשם ("אורייתא מחכמה נפקת"[כד]), ששורה בבינה בסוד "נקודה בהיכלא"[כה]. כך, בכל פעם שאומרים "היום" בספירה מכוונים לגילוי "אורו של משיח"[כו] שאמר שיבוא "היום"[כז].

י אור הישועה
ה צפיה לישועה – "שבעה נקיים"
ו תקון המדות
ה הכנעה ושפלות – מנהגי אבלות

אתהפכא בכל המזמרים

רשב"י מאד הקפיד על השמחה ביום הזה, כידוע הסיפור בכתבי האריז"ל[כח] על רבי אברהם הלוי שהיה אומר כל יום "נחם", וכאשר אמר "נחם" גם בל"ג בעומר רשב"י עמד על קברו ואמר לאריז"ל שיש קפידא עליו, 'ביום שלי לא מתאבלים'. אם כן, רואים בפירוש שרשב"י עושה אתהפכא בהלכה ביום המיוחד שלו, מבטל בתוקף את האבלות. ה־ה תתאה של עבודת ספירת העומר ממש מתהפכת מאבל לשמחה, וממילא יש לומר שיש שינוי מהותי ועצמי גם בשאר המדרגות.

כאשר מגיעים להוד שבהוד יש דילוג באין ערוך בענין של תיקון המדות, עד כדי עצמה של אתהפכא בתיקון המדות, שעד כה היתה בעיקר עבודה של אתכפיא. כמו שכתוב בכל ספרי המוסר, החל מחובת הלבבות[כט], עיקר תיקון המדות הוא דווקא במדת ההוד – ביכולת להודות, "דע לומר תודה"[ל] על כל דבר. לכן, כשמגיעים להוד שבהוד, למעלה מטעם ודעת[לא], מדלגים לגמרי בנושא של תיקון המדות. הכרת הטובה היא היסוד של כל תיקון המדות, אבל היא גם הדבר שאמור להיות הכי פשוט וטבעי, בכנות[לב], ממש להפוך לטבע של האדם – לא רק באתכפיא אלא באתהפכא. דוקא כאשר מגיעים להוד שבהוד מתהפך מצב הגלות, "כל היום דוה"[לג] (שנדרש[לד] בפרט על האלף החמישי, ה"יום" שכולו גלות), להודיה של גאולה (ומכאן שעבודת ההוד סתם, לפני השיא של הוד שבהוד, היא הודיה על נסים שבזמן הגלות האלף החמישי).

ולגבי ציפיה לישועה: ציפיה לישועה יכולה להיות אמונה, שהיהודי מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, או בטחון גמור שמשיח בא "היום". הענין של משיח הוא לא סתם ציפיה לישועה, אלא בטחון גמור שמשיח בא היום. היום, בל"ג בעומר, צריך דילוג הערך בציפיה לישועה. זהו מסר של היום, בזכות השמחה של רשב"י – מתוך ה"כי בו ישמח לבנו" זוכים ל"כי בשם קדשו בטחנו"[לה] – בטחון ש"הנה הנה משיח בא"[לו].

אם הציפיה לישועה עולה, ממילא יש גם אתהפכא בנוגע לגילוי אור הגאולה. אור הגאולה יכול להיות מה שהרבי קורא 'גילויים' ואור הגאולה יכול להיות אור 'עצמי' ממש, כלומר, גילוי העצמות ממש[לז]. גם זהו דילוג של עצמת האתהפכא.

כלומר, האתהפכא של רשב"י היא 'לדלג' בכל הרמות של י־ה־ו־ה, במיוחד במה שנוגע וקשור לספירת העומר:

י אור הישועה – מגילויים לעצמות
ה צפיה לישועה – מאמונה לבטחון
ו תקון המדות – מאתכפיא לאתהפכא
ה הכנעה ושפלות – מאבלות לשמחה

ויה"ר שנזכה לאתהפכא גמורה בזכות קבלת פנימיות התורה, המביאה לקבלת התורה בשבועות בשמחה ובפנימיות עד לגילוי "תורה חדשה מאתי תצא", בביאת משיח צדקנו לגאלנו כעת ממש אכי"ר.

יט) קהלת ז, ב.
כ) זהר ח"ג צז, ב.
כא) ביאוה"ז הצ"צ ח"ב עמ' תתקמה.
כב) ויקרא רבה יג, ג (ע"פ ישעיה נא, ד).
כג) ראה ספר הליקוטים דא"ח צ"צ ערך 'טהור', וש"נ.
כד) זהר ח"ב קכא, א. וראה שם פה, א.
כה) ראה זהר ח"א טו, א־ב.
כו) ע"פ בראשית רבה פה, א.
כז) סנהדרין צח, א. וראה בספרו של רבינו "לב לדעת" מאמר "אמונה ובטחון" ביאור ד (עמ' קיג), וב"שיעורי אמונה ובטחון" חלק ל"ג (כ"ו אייר תשפ"א) פ"ג (נדפס בגליון 'נפלאות' קרח תשפ"ב).
כח) ראה פע"ח שער ספירת העומר פ"ז; שער הכוונות ענין ספירת העומר דרוש יב (הובא בעט"ז לשו"ע או"ח סי' תצג).
כט) ראה חובות הלבבות בהקדמה לשער הבחינה. ראה גם ספר החינוך מצוה לג.
ל) בספר "אמת למד פיך" מאת רבינו.
לא) מאמרי אדה"ז תו"מ ח"ב עמ' תקפו בשוה"ג.
לב) ראה בספרו של רבינו "שכינה ביניהם" פ"ב (עמ' קי).
לג) איכה א, יג.
לד) ראה חזה ציון (לרבי עמנואל חי ריקי) על תהלים פ"ב. וראה גם בדברי רבינו שליט"א ל"ג בעומר תשפ"א בשייכות רשב"י לתיקון האלף החמישי.
לה) תהלים לג, כא (נתבאר בח"א של השיעור).
לו) ראה שיחת י"ב תמוז תשמ"ז ס"ח; י"ז אלול תנש"א ס"ו. ובכ"מ בשיחות כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש.
לז) ראה תו"א בשלח סד, סוע"ב. שיחת אחש"פ תש"כ סט"ז, ובכ"מ.

הגליון מוקדש לעילוי־נשמת הרה"ח
בנימין דב רוזנצווייג ע"ה
"הָקִיצוּ וְרַנְּנוּ שֹׁכְנֵי עָפָר"!

הגליון מוקדש לזכות ולהצלחת הרה"ח
אילי־ראובן שי' מימון
לכבוד יום הולדתו - כ"ג ניסן

חושי החודשים וביאורם בחסידות

עבודת חודש אִיָּר – תיקון חוש העיון

בתורת הקבלה מבואר (ספר יצירה פ"ה מ"ז־מ"י) כי האדם ניחן בשנים־עשר חושים (כאשר חוש אינו דווקא אמצעי לחוש משהו, כמו שמיעה או ראיה, אלא כל 'כשרון', זיקה לדבר מסויים נקראת 'חוש' בו), והם מקבילים לשנים־עשר החודשים.

החוש של חודש אייר נקרא חוש העיון (ויש גרסאות 'חוש ההרהור'). עיון עניינו העמקה מחשבתית בנושא מסוים – התבוננות מאומצת ושיטתית בו עד שכל היבטיו מתבררים ונחשפים לפני המתבונן. המלה עיון היא מלשון עין, אבל בעצם עיון מעמיק עניינו ללכת מעבר למראית העין, לחשוף עומקים של תבונה שאינם ניכרים ממבט ראשון. אפשר לומר שהעיון מבקש לפקוח, על־ידי חשיבה שיטתית ומרוכזת, מעין עַיִן פנימית שיכולה להביט ולראות באיכויות שהעין הרגילה אינה רואה.

הביטוי 'חוש' בקבלה אינו מתייחס דוקא לאבר שעל־ידו חשים, אלא לסוג של כשרון או זיקה למשהו – היכולת לחוש מהות כל־שהיא. הרעיון שישנו חוש עיון פירושו שכדי להעמיק במשהו באמת, לא מספיק לחשוב עליו באמצעות השכל הישר. צריך להרגיש את תמצית־תמציתו, להריח ולראות את העומקים הגנוזים בו, לדעת למצוא את המקום ממנו יכול הלומד להגיע ללב־לבו של העניין. חוש עיון מפותח יודע לנתח בהגיון, אך אינו שבוי של ההגיון ויודע גם כיצד לעקוף אותו ולאבחן מבחוץ את הדברים באמצעות מחשבותיו.

כמו שנתבאר בגליון ניסן השתא, לכל חודש שייך גם שבט, שמקביל גם לחוש המיוחד לאותו חודש. השבט של חודש אייר הוא יִשָּׂשכָר.

הקשר של שבט יששכר לחוש העיון והמחשבה מובא פעמים רבות – יששכר הוא שבט שכולו תלמידי חכמים, ואף יעקב אבינו בברכתו אומר כי יששכר הוא "חֲמֹר גָּרֶם" (בראשית מט, יד), וכפירש"י – "חמור בעל עצמות, סובל עול תורה כחמור חזק שמטעינין אותו משא כבד". לבני יששכר יש חוש מיוחד בחוש העיון בלימוד התוה"ק, והיו להם ה'כתפיים' להתמודד עם לימוד קשה המצריך 'החזקת ראש'.

לבני יששכר יש כשרון במיוחד לחכמה מסויימת – נאמר כי הם "יודעי בִּינה לָעִתִּים" (דבהי"א יב, לג). הביטוי בינה לעתים מדבר על חכמת עיבור השנים וקביעת החודשים, הנדרשת כדי לחשב את לוח השנה העברי. בעומק, הבינה לעתים היא סוג של חכמה פנימית גבוהה שיחד עם זאת מקשיבה לעולם ולדברים שהקב"ה מדבר דרכו, ויודעת להוריד רעיונות גבוהים אל תוך המציאות המשתנה. בעומקה, חכמת העיבור היא היכולת לשלב תפיסות מנוגדות ולהכלילן לאחת. בני יששכר ניחנו בחכמה זו, והיא המבטאת את יעדו הסופי של חוש העיון שלהם.

בקבלה, הספירה 'בינה' היא מקבילתה והמשכה של ספירת ה'חכמה'. יחד, הן שני מקורות החשיבה הבסיסיים ביותר. החכמה והבינה משולים בקבלה ל'אבא' ו'אמא' של המחשבה (ה"מוחין"): החכמה היא כמו אב המביא הברקות ("זרעי") מחשבה ראשוניים וגולמיים, והבינה היא כאם הקולטת, מפתחת ומעשירה אותם עד שהם הופכים לרעיונות מגובשים שאפשר להוציא לאויר העולם, כילדים. כאשר רעיון חודש מפציע בנפש בשלב החכמה, אף כי לרגע האדם־החושב חווה אותו בשלמותו, אין הוא מסוגל לתארו לאחרים או להגשימו. בשלב הבינה המחשבה מקבלת נקודת מבט נוספת, של ה'זולת' שבו עצמו, וכאילו מתוך נסיון להסביר לו את הרעיון – פורטים אותו לפרטיו ו'מלבישים' אותו צורה ממשית.

החוש מתאים לחודש שאליו הוא שייך, משום שחודש אייר הוא היחידי העומד כולו בסימן ספירת העומר, שהיא תקופה של התבוננות בקיומנו הנפשי, הרגשי והמוסרי ותיקונו. באמצעות חוש העיון אנו יכולים לקחת את השאיפות והרעיונות השכליים שלנו ולבחון באיזו מידה הם חדורים באמת בחדרי לבנו.

דברי בני חכמן

אוצר קצר – מתוך דברי רבינו שליט"א

חמץ ומצה

בברכת הספירה מברכים "אשר קדשנו במצוותיו וצונו על ספירת העמר" – ראשי תיבות עֵסה, העולה בגימטריא מצה.

בפסח יש לאכול מצות ולהתרחק מחמץ, בתנועה של "אתכפיא" – בריחה מהרע, "כי ברח העם". לאחר־מכן, בספירת העומר עוברים לעבודה של "אתהפכא" – חוזרים ומתקנים – באמצעות מצות ספירת העמר (שהוא מאכל בהמה, ובאמצעותו מבררים ומתקנים את הבהמיות) – את החמץ עצמו, ה"שאור שבעיסה".

באהלי צדיקים

הרה"ק רבי נפתלי־צבי
מרופשיץ זיעוביי"א
יומא דהילולא – י"א אייר

הרה"ק רבי נפתלי צבי הורוויץ מרופשיץ זיעוביי"א נולד בחג השבועות תק"ב. התקרב לחסידות ונסע בתחילה לרבי אלימלך מליז'נסק. לאחר פטירתו, הסתופף בצל תלמידו החוזה מקוז'ניץ ולרמ"מ מרימנוב. שימש ברבנות ברופשיץ ובעוד ערים ולאחר פטירת רבותיו קבל על עצמו את עול האדמו"רות. נודע בחכם ופקח במיוחד, ועל מצבתו נכתב כי היה "יחיד בדורו בחכמה אלקית". דרכו בקדש היתה להלביש את חכמתו בדברי בדיחה וחידוד. נסתלק בלאנצוט בי"א אייר תקפ"ז ושם מנו"כ.

פעם אחת, כשישב רבי נפתלי בלובלין אצל רבו, שמע מאחד הבתים הסמוכים אנשים צועקים ורבים. רבי נפתלי האזין ושמע שזו מריבה בין שני מחותנים, המתווכחים על מי מוטל לשלם את שכר הבדחן בחתונה. רבי נפתלי נבנס לבית ממנו עלו קולות המריבה ופנה למחותנים – 'איני אוהב מריבות וצעקות, לכן אבוא לחתונה ואעשה את הבדחנות בהתנדבות'. המחותנים שמחו להצעתו והמריבה שככה.

כעבור מספר ימים התקיימה החתונה, ורבי נפתלי, כהבטחתו, עלה על השולחן בעת המתאימה והחל לומר דברי בדחנות. בדחן טוב יכול לדבר בלי הפסקה – רבי נפתלי מדבר ומדבר וכולם צוחקים. החוזה לא ידע מהענין, אך כאשר קם בלילה לערוך תיקון חצות הרגיש שמשהו לא כשורה – המילים לא יוצאות מפיו, משהו באויר מונע ממנו לומר תיקון חצות. קרא החוזה לשמש שלו וביקש שיבדוק האם מתרחש משהו יוצא דופן בעיירה. השמש יצא לחפש, עד שהגיע לאולם החתונה וראה את המחזה. הוא חזר לרבי וסיפר לו דברים כהווייתן – יש חתונה בקצה השני של העיר, רבי נפתלי עומד ואומר בדחנות וכולם צוחקים. החוזה הבין שגם בשמים מאזינים לדברי תלמידו, יש הרבה שמחה וצחוק באויר, ולכן הוא לא יכול לומר תיקון חצות - בתיקון חצות צריך לבכות, וכשכולם צוחקים בשמים החוזה לא יכול לבכות.

החליט החוזה שאם אינו יכול לומר תיקון חצות, גם הוא ילך לשמוע את הבדחנות של תלמידו. החוזה הגיע לאולם, עמד בהחבא ליד החלון והקשיב לרבי נפתלי שעה ארוכה, והבין החוזה שבכל בדיחה וחידוד יש חכמה אלקית, רזין דרזין דאורייתא. כך, רבי נפתלי מתבדח והחוזה מקשיב מבחוץ, עד שמישהו ניגש וסיפר לרבי נפתלי שהרבי עומד בחוץ ומקשיב לדבריו. רבי נפתלי נבהל, ומיד ירד מהשולחן ויצא לבקש את סליחת הרבי על שהוא מדבר בנוכחתו, ועוד דברי בדחנות. 'אין צורך להתנצל', אמר הרבי ובקש מרבי נפתלי שיחזור פנימה וימשיך לדבר, כיוון שברצונו לשמוע אותו.

רבי נפתלי, שהרגיש שזו עת רצון, ענה לרבי בעזות דקדושה שהוא מוכן להמשיך רק בתנאי שהרבי יסכים לרקוד בסוף החתונה 'מצוה טאנץ' (ריקוד־מצוה) עם הכלה. עד היום נוהגים בחלק מחצרות הצדיקים שבסוף החתונה הצדיק רוקד לפני הכלה, כאשר הם אוחזים בשני צדדים של מטפחת או גרטל. 'כל מטרת מעשי כאן היא לרומם כאן את הרוח, להמשיך קדושה בבדיחות החתונה (דווקא מכח הקדושה של הבדחנות)', אמר רבי נפתלי לחוזה, 'ואני מבקש גם מהרבי, אם רצונו שאמשיך בכך, שיאות לרקוד עם הכלה'. החוזה, שרצה להמשיך לשמוע את דברי תלמידו, הסכים ל'עיסקה', ומספרים שמאותה חתונה נולד אחד מצדיקי הדור (ששמו לא נודע לנו).

כך התגלגל שבזכות רוח קדשו של רבי נפתלי, שהתנדב לומר בחתונה בדחנות באיצטלא של ביטול המריבה, בסופו של דבר החוזה עצמו הגיע לחתונה ורבי נפתלי 'הכריח' אותו לרקוד עם הכלה – ובזכות הבדחנות הקדושה והריקוד של הרבי נולד לזוג אחד מצדיקי הדור.

דברים רבים ניתן ללמוד מהסיפור זה, אבל הנקודה העיקרית היא שבכח הצדיק, הר"נ מרופשיץ, להוריד את החכמה הכי נשגבה, להלבישה בענייני העוה"ז וכך להביא משיח. זו דרך כל תלמידי הבעל שם טוב, כל צדיק בדרכו המיוחדת, אבל רבי נפתלי הצטיין בכך יותר מכולם. דרך הבדחנות מתאימה לשמו, **נפתלי**, הנדרש בדרושי החסידות בצירוף **נפת־לי**, נופת צופים ומתיקות. יתר על כן, החדש של שבט נפתלי הוא חדש אדר, לו שייך חוש השחוק (ורמז: **נפתלי צבי** עולה **פורים**. **פורים** – פורים, שיא הצחוק של אדם, הוא ממוצע שני שמותיו). הורדת האלקות למטה, עד כדי צחוק – בקדושה – מקרבת את ביאת המשיח.

תמיד מתנהלת מלחמה בין הטוב לרע, "את זה לְעֻמת זה עשה האלהים". שלש מדרגות ברע נלמדות מהפסוק הראשון בתהלים, "אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים, ובדרך חטאים לא עמד, ובמושב לצים לא ישב". כתוב ש"עצת רשעים" היא הקליפה שכנגד "אלפים שנה תהו", "דרך חטאים" הקליפה שכנגד "אלפים שנה תורה" ו"מושב לצים" הקליפה שכנגד "אלפים שנה ימות המשיח". אם כן, המלחמה העיקרית היום – בעקבתא דמשיחא, עמוק בתוך "אלפים שנה" האחרונות – היא נגד "מושב לצים", הקליפה הכי גרועה (כדרשת חז"ל, לפיה שלשת חלקי הפסוק מתארים התדרדרות).

איך מנצחים את הליצנות, שהיא הצחוק דקליפה? כ"ק אדמו"ר הריי"צ אומר במאמר "באתי לגני" שכדי לנצח את הקליפה המפריעה לביאת המשיח נדרשת "שטות דקדושה", כמו בדחנות. נגד ה"מושב לצים" צריך בדחנים דקדושה, כמו רבי נפתלי, וכמו הסבא משפאלי, שנצח את הקוזאק הכי חזק במשחק שלו, בניגון המפורסם 'האפ קאזאק'. כנגד המשחק של הקליפה, ה"מושב לצים", צריך חכמים שיודעים לנצח את הקליפה בזירה שלה. כתוב שכל אחד מהשבטים, לפי סדר הנשיאים, הוא כנגד חמש מאות שנה של העולם – נפתלי הוא האחרון, ומלידת הבעש"ט עד סוף האלף הששי הכל כנגדו, תיקון השחוק והבדחנות של הקדושה. שרש **בדח** הוא צירוף **חב"ד** – אפשר לספר סודי סודות אפילו בתוך בדיחות, זו הבדחנות דקדושה של הצדיקים־הפקחים כהר"נ.

נערך ע"י תלמידים – לא מוגה. טל' – 054-8425801. לפניות ותגובות, לתרומות להוצאת העלון, ולקבלת העלון בדוא"ל: ozby208770@gmail.com
להאזנה לשיעורי וניגוני רבינו שליט"א: 079-9211452 או 02-5434297 – המספר פתוח ליריידים כשרים. להצטרפות לקבלת השיעורים בדוא"ל פנו אל: itiel@pnimi.org.il